

var rädd att smutsa sina skor på den rägnblöta marken, utan möda bar den lille studenten på sina axlar en halftimmes väg fram till prestgården, dit de skulle. Sehlstedts afsigt hade ursprungligen varit att från Stockholm begifva sig tillbaka till Upsala för att återupptaga studierna, men då den i anledning af farsoten påbjudna karantänen lade hinder i vägen härför, mottog han Smiths inbjudning att tills vidare stanna på Kummelnäs.

Denna rubbning i hans närmaste planer blef utaf afgörande betydelse för hela hans lefnad, och det i mer än ett afseende. Dels mognade härute på landet tanken att lämna studievägen för en praktisk verksamhet, dels var det här — på Velamsund — som han skulle göra första bekantskapen med sin blifvande hustru och hennes familj — för att icke tala om, att en gång i framtiden en son till Smith och en dotter till Sehlstedt skulle blifva ett par och bebo Kummelnäs.

Från vistelsen på Värmdön har Sehlstedt antecknat ett litet lustigt äfventyr, infördt i hans skrifter under namnet *Skogsbruden*, angående en då för tiden i skärgården gängse egendomlig sedvänja, hvaraf nu väl intet spår finnes.

Sedan Sehlstedt bestämdt slagit Upsala och förlängd akademisk kurs ur hågen, beslöt han sig 1836 för inträde i tullverkets tjänst. Kunde det för Bellman gå ihop med poesien att vara i Nummerlotteriet, går det an för mig att vara i tullen, menade Sehlstedt — och framtiden visade, att poesien icke blef lidande därpå.

Efter några års tjenstgöring inom verket erhöil han 1842 platsen som tulluppsyningsman vid Mems station i Östergötland. Redan nästa år stod bostället i

ordning att mottaga en ung husfru. Augusta Ekman hette Sehlstedts brud, dotter till major Ekman. Det nygifta paret måste lära sig hushålla väl — löneinkomsterna uppgingo blott till 500 kr. — men det gick ändå ihop, och de trufdes förträffligt i detta första hem —:

Min Gud, så treffigt! Fyra rum
Och kök — och allt nyrepareradt,
Och fönsterrutor nitton tum,
Just herrskapslikt och väl rangeradt.
Här i sängkammarn får du lof
Att se hur vänligt solen skiner.
Ack titta! — Hvilken söt alkov
Med tryckta nettelduksgardiner!

Lycka och glädje voro ständigt bofasta hos de båda makarne, som passade sällsynt väl för hvarandra. Den unga frun var ett mönster för en omtänksam husmoder, och därtill i besittning af samma friska humör som hennes man, hvars optimism sålunda i henne fick ett säkert stöd, då de mulna dagarne inställde sig.

På Mem fick Sehlstedts poetiska farkost först vind i seglen. Hans *Knäppar på lyran*, som utkommo 1844 under hans eget namn, innehålla några af hans populäraste stycken. Flera bland dikterna sattes i musik och sjöngos i vida kretsar. Den ingalunda lätt tillfredsställde P. Wieselgren yttrade i *Sveriges sköna litteratur*: »Sehlstedt synes ha en framtid». Öfverhufvud taget voro de 5 år, Sehlstedt tillbragte på Mem, en solskensperiod i hans lif. Ännu efter många år, då han under en kanalresa återsett stället, klingar den gamla tillgifvenheten till mötes ur den strof, hvarmed han i sin poetiska reseskildring helsar det forna hemmet:

Här är packhus, här är tullen,
Här är herresätet Mem,